

# Szoknyaszerepben

Nekem már az tetszett a dologban, hogy a Kamaraszínházat szponzoráló Hitelbank a Kurírban és nyilván más napilapokban is félköfumnás hirdetésben harangozta be **Eörsi István Sírko és kakaó** című bemutatóját. A pénzvilágnak és a kultúrának az effajta „összenövése” alighanem a rendszerváltás egyik legkívánatosabb hozadéka. Különösen tetszett a dolog, mert **Eörsinek** ez a '65-ben írott, a mostani bemutató alkalmából – tekintettel az idő múlására és a rendszerváltásra – átigazított, a pénz és a hatalom összefonódását plebejus haraggal és brechtianus dramaturgiával ostorozó műve csöppet sem olyan, hogy az ember azt gondolná, a bankárok a feneküket a földhöz verdesik örömeikben. Amiből világos, hogy az okos pénztöke egyáltalán nem a gazdagságot idealizáló művekért lelkesedik. Legalábbis remélem, hogy a reklám, a szponzorálás erről szól – tehát mecénási nagyvonalúságról, és nem csupán figyelmetlenségről.

Aztán örültem annak, hogy a premier utáni előadás szűkecske nézőterén megjelent a főváros főpolgármestere, Demszky Gábor, a Lukács Györgyről szóló, tavalyelőtt bemutatott **Eörsi**-darab remek címszerelője, Gábor Miklós, olyan prominens politikusok, mint Vásárhelyi Miklós és Litván György – hogy tehát a második előadás afféle társadalmi esemény is volt. Lehetett a kitűnő produkció mellett híres

embereket nézegetni, ami szerintem jót tesz a színháznak. Isnten tartsa meg a jó szokásukat az illetőknek.

De a legjobbat persze mégiscsak a jó darab meg a jó előadás

formálta ijesztő valósággá. Játzórtársai az eltartási szerződés vegetáló véglényeiének, Pitiéknak a szerepében (Ujvári Zoltán és Kubik Anna), majd az őket föl-váltó postás férj-rendőr feleség



**Tóth József és Helyey László**

teszi a színháznak. Az **Eörsi**-mű érett az eltelt huszonhét esztendő alatt, pedig már akkor is jó volt, a hazai abszurdok talán első igazi legjobbjá. Az átírástól a szöveg kissé szikárabb lett, ami parádés lehetőséget teremtett Helyey Lászlónak, aki Töröny né bravúrszerepében végigmekelt az előadást. A „szoknyaszerepből”, amely eredetileg a csak nemrégiben elporlott hatalmat testesítette meg, minden galád és cinikus hatalom allegóriáját

pár megformálói (Tóth József és Szilágyi Zsuzsa) egyszerre mutatott be a fejükre nőtt hatalommal szembeni kiszolgáltatottságot meg azt a gyarló és megbocsathatatlan tehetetlenséget, amely mindig túlélni segíti, továbbélteti ezt a hatalmat. Azt a kisemberi mentalitást, amely olyan mértékben hisz a hatalom legvözhetetlenségében, hogy ezzel a hitetlenséggel szinte (vagy nem is szinte) újjáteremti.

VARJAS